

[Ministeren for skatter og afgifter]

formuestigningsafgift på 10 pct. af det beløb, hvormed formuerne er steget fra 1982 til 1985. I 1982 blev formue hos ægtefæller fuldt ud beskattet hos manden. I 1985 fordeles formuen mellem de to ægtefæller efter de nye ægtefælleregler. SFs forslag indebærer derfor en fuldstændig vilkårlig afgift på ægtefællers formuer, uanset om formuen er steget eller ej.

Lovgivningsmæssigt er det selvfølgelig noget makværk, som overhovedet ikke kan bruges. Men der er også andre grunde til, at vi ikke vil støtte dette forslag. Det har i realiteten overhovedet ikke noget forbrugsbegrænsende formål. Formueopbygning er som bekendt det modsatte af forbrug, og det er forbruket, regeringen ønsker at beskutte.

Hertil kommer, hvad man udmærket ved i SF, at personer med store formuer i forvejen betaler en særskat, nemlig formueskatten, og regeringen ønsker bestemt ikke at forøge denne form for særbeskatning. Ikke mindst for erhvervslivet og dermed for beskæftigelsen kan formueskatten være en tung byrde, som vi ikke ønsker at forøge.

Man må i øvrigt tage i betragtning, at formueskatten er en form for dobbeltbeskatning, idet der som altovervejende hovedregel allerede er betalt indkomstskat af de indkomster, som ligger til grund for formuen. Der betales yderligere ejendomsskatter af den del af formuen, som er investeret i fast ejendom. Hvis formuerne stiger stærkt, stiger såvel formueskat som eventuel ejendomsskat ligeledes stærkt. Der er derfor slet ikke noget behov for en særlig formuestigningsafgift.

Socialistisk Folkeparti foreslår endvidere, at formuenedslagsreglerne for erhvervslivet ophæves, og at indbo gøres formueskattepligtigt. Regeringen kan heller ikke støtte disse forslag om stramning af formuebeskatningen. Det er også meget svært at se, hvad disse forslag har at gøre med den aktuelle økonomiske situation.

Nedslagsreglerne ved beregning af formueskat af erhvervsaktiver er rimeligt begrundede. Det kan være svært at nå frem til den sande værdiansættelse af et erhvervsaktiv, hvad enhver revisor ved, og det er efter regeringens opfattelse i almindelighed hensigtsmæssigt at begrænse den byrde, formueskatten kan være for produktion og beskæftigelse. Vi forstår slet ikke, hvad et sådant ind-

greb imod produktion og beskæftigelse har at gøre med forbrugsbegrænsning.

Privat indbo er som bekendt efter den altovervejende hovedregel ikke formueskattepligtigt her i landet. Sådan bør det vedblive med at være for fremtiden. Det kan ikke være meningen, at skattevæsenet skal værdisætte og beskutte private møbler, kunstgenstande, malerier eller bog-, frimærke- og møntsamlinger. I øvrigt vil det formentlig også være administrativt umuligt, og jeg tror f.eks. ikke, at SFs forslag om i givet fald at anvende indboforsikringssummerne som grundlag for værdiansættelsen giver noget rimeligt resultat.

I øvrigt er de nævnte genstande jo allerede formueskattepligtige, hvis der handles med dem eller de besiddes i forretningsøjemed. Diamanter og ædelmetaller er også i en række situationer formueskattepligtige, hvis de anses for at være det, man kalder et pengerepræsentativ.

Socialistisk Folkeparti foreslår yderligere en særskat på personer med særlig høj bruttoindkomst. Forslaget går ud på, at skattepligtige med en bruttoindkomst på over 500.000 kr. skal betale en engangsskat på 10 pct. af det beløb, der overstiger 500.000 kr.

Regeringen må afvise dette forslag, allerede fordi det bygger på et uanvendeligt indkomstbegreb som bruttoindkomsten. Den skattepligtige indkomst er et nettobegreb, og det er udtryk for den enkeltes forbrugsevne, den enkeltes skatteevne. Bruttoindkomsten er simpelt hen ikke udtryk for noget som helst.

SF foreslår ganske vist, at personer efter ansøgning kan få nedsat deres særskat, hvis de har erhvervmæssige renteudgifter. En sådan dispensationsbestemmelse er efter min bedste mening fuldstændig uadministrerbar. Jeg kan ganske enkelt ikke forestille mig, hvordan denne bestemmelse skulle fungere i praksis som led i et skattesystem med så høje procenter, som der her er tale om.

Socialistisk Folkeparti foreslår en begrænsning af afskrivninger på firmabiler, som koster mere end 150.000 kroner. Det er et forslag, der i det store og hele svarer til en regel, som Folketingets flertal ophævede for 3 år siden. Vi må ikke glemme, at der her i stort omfang er tale om biler, som bruges dagligt i erhvervmæssigt øjemed. Jeg kan ikke se nogen som helst grund til at genindføre regler, som indskrænker erhvervslivets